

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

КОМІТЕТ З ПИТАНЬ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПРАВОСУДДЯ

В И С Н О В О К

**щодо проекту Закону
про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо
удосконалення окремих положень цих актів з огляду на внесені Законом
2120-VIII зміни
(реєстр. № 8166 від 19 березня 2018 року)**

Комітет Верховної Ради України з питань правової політики та правосуддя розглянув на своєму засіданні 17 січня 2019 року (протокол № 76) на відповідність Конституції України проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення окремих положень цих актів з огляду на внесені Законом 2120-VIII зміни (реєстр. № 8166 від 19 березня 2018 року), поданий народним депутатом України Бубликом Ю.В. (далі - Законопроект).

Згідно з пояснювальною запискою до Законопроекту його метою є удосконалення окремих положень законодавчих актів України з огляду на внесені Законом № 2120-VIII зміни.

Для досягнення мети автором Законопроекту пропонується внести зміни до Кримінального кодексу України, Кодексу України про адміністративні правопорушення та Закону України «Про захист тварин від жорстокого поводження».

Вирішуючи питання про відповідність Законопроекту положенням Конституції України, Комітет виходить з такого.

У Конституції України зазначається, що Україна є правовою державою (стаття 1), органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією межах і відповідно до Законів України (частина друга статті 6), в Україні визнається і діє принцип верховенства права; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (частини перша, друга статті 8) права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними (стаття 21); кожен має право на повагу до його гідності (частина перша статті 28).

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи

зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Також, статтею 9 Основного Закону визначено, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

На сьогодні Україною ратифіковано ряд міжнародних нормативно-правових актів у сфері добробуту тварин та захисту їх від жорстокого поводження, зокрема Європейську конвенцію про захист тварин при міжнародному перевезенні (1968 р.), Європейську конвенцію про захист хребетних тварин, що використовуються для дослідних та інших наукових цілей (1986 р.), Європейську конвенцію про захист домашніх тварин (1987 р.) (ратифікована згідно із Законом України №578-VII від 18 вересня 2013 року). Зазначені конвенції становлять окрему систему норм щодо питань захисту та піклування над тваринами й вимагають від країн-учасниць, що до них приєдналися, впровадження у законодавстві відповідних стандартів поводження з тваринами.

Зокрема, відповідно до статті 3 Європейської конвенції про захист домашніх тварин ніхто не повинен спричиняти для домашньої тварини непотрібного болю, страждання або пригнічення. Будь-яка особа, яка утримує домашню тварину або яка дала згоду доглядати за нею, несе відповідальність за її здоров'я та благополуччя (стаття 4).

За правовою позицією Конституційного Суду України, викладеною у Рішенні від 24 грудня 2004 року № 22-рп/2004, забезпечення прав і свобод, крім усього іншого, потребує, зокрема, законодавчого закріплення механізмів (процедур), які створюють реальні можливості для здійснення кожним громадянином прав і свобод (абзац четвертий підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини).

У підпункті 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 22 грудня 2010 року № 23-рп/2010 Конституційний Суд зазначив, зокрема, що адміністративна відповідальність в Україні та процедура притягнення до адміністративної відповідальності ґрунтуються на конституційних принципах та правових презумпціях, які зумовлені визнанням і дією принципу верховенства права в Україні.

Виключно законами України визначаються: засади цивільно-правової відповідальності; діяння, які є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями, та відповідальність за них (пункт 22 частини першої статті 92 Конституції України).

Як зазначив Конституційний Суд України у Рішенні №7-рп/2001 від 30 травня 2001 року, лише Верховна Рада України у відповідному законі має право визначати, яке правопорушення визнається, зокрема, адміністративним правопорушенням чи злочином, та міру відповідальності за нього (абзац сьомий пункту 2 мотивувальної частини).

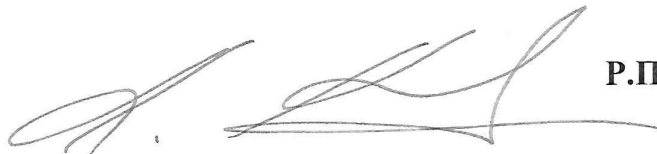
За правовою позицією Конституційного Суду України, категорія справедливості передбачає, що покарання за злочин повинно бути домірним злочину. Справедливе застосування норм права - є передусім недискримінаційний підхід, неупередженість. Це означає не тільки те, що передбачений законом склад злочину та рамки покарання відповідатимуть один

одному, а й те, що покарання має перебувати у справедливому співвідношенні із тяжкістю та обставинами скоєного і особою винного. Адекватність покарання ступеню тяжкості злочину впливає з принципу правової держави, із суті конституційних прав та свобод людини і громадянина, зокрема права на свободу, які не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України (підпункт 4.1 пункту 4 Рішення від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004).

Верховна Рада України – єдиний орган законодавчої влади в Україні, одним із повноважень якого є прийняття законів (стаття 75, пункт 3 частини першої статті 85).

Враховуючи викладене Комітет з питань правової політики та правосуддя дійшов висновку, що проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення окремих положень цих актів з огляду на внесені Законом 2120-VIII зміни (реєстр. № 8166 від 19 березня 2018 року), поданий народним депутатом України Бубликом Ю.В. не суперечить положенням Конституції України.

Голова Комітету

Р.П. КНЯЗЕВИЧ